

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/136/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1621010420
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Veselovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1621010420.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Veselovskej a členov senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Márie Šimkovej, v trestnej veci obžalovaného E. W. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného E. W. proti rozsudku Okresného súdu Malacky sp.zn. 7T/54/2021 zo dňa 14.04.2022, na verejnom zasadnutí konanom dňa 21.02.2023 jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného E. W., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Malacky pod sp.zn. 7T/54/2021 uznal obžalovaného E. W. vinným zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 na tom skutkovom základe, že

dňa 16.12.2020 v čase okolo 14:00 hod. v Stupave pri Duklianskej ulici v lokalite Munkáč pri diere v kamennom múre pri betónovom chodníku, po otázke poškodenému H. G. „Nemáš peniaze?“, zabránil poškodenému v odchode, začal sa strkať s poškodeným, v dôsledku čoho poškodený spadol na zem, následne začal poškodenému prehľadávať vrecká, čomu sa poškodený bránil tak, že rukami a nohami odtlačal obvineného, čo sa mu nepodarilo, pričom obvinený z ľavého vonkajšieho náprsného vrecka čiernej bundy zn. Benger, vzal poškodenému mobilný telefón zn. LG, zlatej farby, bez bližšieho popisu v hodnote 50 eur, s telefónnym číslom XXXX XXX XXX, po čom od ďalšieho konania upustil a odchádzal od poškodeného, pri odchode si poškodený pýtal mobilný telefón naspäť, na čo obvinený povedal „Chceš, aby som ňa dobil?“ a odišiel, čím poškodenému H. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., C. XXX/X, spôsobil škodu vo výške 50 eur.

Za to mu súd prvého stupňa podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 4 Trestného zákona a § 42 ods. 1 v spojení s § 41 ods. 2 Trestného zákona uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 8 mesiacov, na výkon ktorého obžalovaného zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň súd prvého stupňa podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Malacky sp.zn. 1T/107/2020 zo dňa 18.12.2020 a nadväzujúce rozhodnutia, ktoré zrušením stratili podklad a podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodeného Petra Gábriša odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný ihneď po jeho vyhlásení odvolanie smerujúce proti výrokom o vine a treste, ktoré odôvodnil prostredníctvom zvoleného obhajcu podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 06.09.2022. Obhajoba namietala, že zistený skutkový stav nezodpovedá skutočnosti, skutkové zistenia sú nejasné a neúplné, súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodne. V priebehu celého trestného konania sa nevyskytli také dôkazy, žiaden priamy či nepriamy usvedčujúci dôkaz, preukazujúci skutočnosť, že sa obžalovaný dopustil skutku tak, ako uviedol prvostupňový súd. Poškodený vo výpovedi tvrdil, že mal obžalovaný v ruke menší kus cigarety.

Pri obhliadke miesta činu sa našiel ohorok cigarety, ale znalec na ňom nezistil DNA obžalovaného. Poškodený tiež tvrdil, že obžalovaný od neho žiadal peniaze a následne mu prehľadal všetky vrecká na vetrovke ako aj teplákoch, ktoré mal oblečené. Vrecká na vetrovke, ako aj vetrovku mal v čase incidentu zazipsované. Vrecká mu odzipsoval a strčením ruky do vrecka zisťoval, či sú tam peniaze. Súd prvého stupňa sa nijak nevysporiadal s tým, že znalec nezistil DNA obžalovaného ani v jednom vrecku z vnútornej strany. Z nijakého dôkazu nevyplýva, že ak strčíte ruku do vrecka, tak tam nezanecháte žiadnu stopu DNA. Podľa poškodeného mu obžalovaný rozopol aj zips na vetrovke a prehľadal mu vnútorné náprsné vrecko. Znalec však nezistil DNA obžalovaného na zipse vetrovky, ani na vnútornom vrecku, z vonkajšej, ani z vnútornej strany. Ani s touto skutočnosťou sa súdu prvého stupňa nijak nevysporiadal. Ani zo znaleckého posudku nevyplýva, že by znalec na vnútornom vrecku vykonal stery DNA. Znalec zistil na steroch 1-4, 1-8 a 1-9 stopy DNA, ktoré pochádzajú iba od poškodeného. Rovnako na steroch 1-1, 1-2 a 1-3 sú stopy DNA poškodeného. Iba na steroch 1-5, 1-6 a 1-7 znalec konštatuje stopy DNA od poškodeného a od obžalovaného. Pritom majoritné stopy pochádzajú od poškodeného. Tieto posledné tri stery sú z povrchnej vonkajšej strany bunky v okolí vrecka na ľavom rukáve a v okolí dolného vrecka na pravej strane bundy a povrchu prívesku bežca na zipse na ľavom rukáve. Keďže sa na okolí náprsného vrecka a povrchu prívesku bežca zipsu na tomto vrecku nenachádza DNA obžalovaného, aký dôkaz svedčí tomu, že toto vrecko odzipsoval a vytiahol z neho mobil poškodeného? Záver súdu prvého stupňa, že DNA stopy podporujú tvrdenia poškodeného, sú iba výsledkom jeho laickej domnienky urobenej bez zohľadnenia priebehu celého incidentu. Súd opomenul skutočnosť, že poškodený nespadol na zem pričinením obžalovaného, ale sa potkol a padol. Záujmom obžalovaného nebolo dostať poškodeného na zem. To, že poškodený obžalovaného nazval feťákom neznamená, že mu nemohol pomôcť vstať. Ani rozdiely v telesnej výške a váhe obžalovaného a poškodeného nie sú dôkazom, že poškodenému prehľadal vrecká. Poškodený nevedel odstrániť rozpory vo svojich výpovediach, keď v prípravnom konaní tvrdil, že mu obžalovaný nerozopol bundu a pred súdom tvrdil, že mu ju rozopol. Ak chce poškodený vyvolať presvedčenie, že mu obžalovaný prehľadal všetky vrecká, tak musel tvrdiť, že mu bundu rozopol, lebo ináč v vnútornom vrecku sa nebolo možné dostať. Svedčí to o tom, že poškodený sa výpoveďou pred súdom snažil odstraňovať logické rozpory v svojich tvrdeniach. Správa O2 tiež nepreukazuje, že mal poškodený telefón v čase spáchaní skutku u seba a ani to, že tento telefón mu bol ním odcudzený. Súd prvého stupňa sa tiež nevysporiadal s tým, že obžalovaný na polícii dňa 26.01.2021 podával vysvetlenie k lúpežnému prepadnutiu, kde mal páchateľ odcudziť mobilný telefón a 100 eur. Údaj o odcudzení si policajný orgán zrejme nevymyslel, mal ho zrejme z trestného oznámenia poškodeného. Ak vtedy poškodený uviedol, že mu bolo odcudzených okrem telefónu aj 100 eur, prečo túto skutočnosť neuvádzal vo svojich ďalších výpovediach.

Prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku neuviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si vzájomne odporujú. V napadnutom rozsudku absentuje aj to, ako sa súd prvého stupňa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval. Dôkazy, ktoré vykonal súd prvého stupňa nepreukazujú vinu obžalovaného, nakoľko z dokazovania vyplynuli viaceré vzájomné rozpory ako sa mal skutok stať. Vzhľadom na uvedené, obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie, resp. nech rozhodne sám tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí.

Prokurátor ani poškodený nevyužili svoje právo vyjadriť sa k odvolaniu, ktoré im bolo súdom prvého stupňa doručené v súlade s § 314 Trestného poriadku.

Nadriadený súd po preskúmaní veci nezistil žiadne dôvody na zrušenie napadnutého rozsudku na neverejnom zasadnutí, preto nariadil verejné zasadnutie, na ktoré predvolal obžalovaného a upovedomil ostatné procesné strany.

Obžalovanému E. W. bolo upovedomenie o verejnom zasadnutí, vrátane poučenia o možnosti vykonať verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti, riadne doručené dňa 19.01.2023. Na verejné zasadnutie sa neustanovil, avšak obhajca predložil žiadosť obžalovaného o vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti, preto odvolací súd podľa § 293 ods. 5 Trestného poriadku vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného, ale za stálej prítomnosti jeho obhajcu.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca obžalovaného navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa, alebo aby obžalovaného oslobodil spod obžaloby.

Zástupca krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne konštatoval prípustnosť odvolania, a tým absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku, preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je nedôvodné.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Úvodom odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné na rozhodnutie o obžalobe tak, ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods. 10 Trestného poriadku, tieto dôkazy aj správne jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotil, a svoje rozhodnutie aj zákonným spôsobom odôvodnil.

Z predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že prokurátor Okresnej prokuratúry Malacky podal dňa 14.09.2021 na Mareka Zabáka obžalobu pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v obžalobe.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 14.04.2022 obžalovaný E. W. učinil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, že je nevinný. Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie výsluchom obžalovaného E. W., výsluchom poškodeného H. G., oboznámením znaleckého posudku KEÚ PZ a prečítaním listinných dôkazov, najmä zápisnice o vydaní, zápisnice o obhliadke miesta činu, správy spoločnosti O2 Slovakia, s. r. o. a pripojeného spisu Okresného súdu Malacky sp. zn. 1T/107/2020.

Obhajoba obžalovaného spočívala v tom, že išiel po parku, chcel si vypiť víno, ale nechcel piť na verejnosti, tak išiel k takej diere, kde išiel oproti nemu poškodený so psom, ktorý na obžalovaného štekal. Poškodený mu povedal, že je vyjebaný feťák, preto k nemu obžalovaný pristúpil, že čo si to dovoľuje. Poškodený sa asi potkol a spadol. Obžalovaný mu chcel pomôcť zdvihnúť, zdrapol ho za bundu, chytil ho niekde v strede bundy, možno za rukáv, nech sa porozprávajú po stojačky. Ako bol poškodený na zemi, začal na obžalovaného útočiť, odtláčal ho a kopal do nohy, preto ho prestal dvíhať. Obžalovaný iba chcel, aby sa mu poškodený ospravedlnil. Od poškodeného si nepýtal peniaze, ani nemal jeho telefón.

Naproti tomu poškodený H. G. vypovedal, že ako sa vracal z prechádzky so psom, prechádzal cez uličku pri Munkáči, v uličke k nemu pristúpil obžalovaný a pýtal si od neho peniaze. Poškodený povedal, že peniaze nemá. Obžalovaný mu bránil v ceste, začali sa naťahovať, dostali sa do fyzického kontaktu. Pri tom poškodený spadol na zem, na chrbát, a ako ležal na zemi, začal mu obžalovaný prehľadávať bundu. Prehľadal mu všetky vrecká, a to dolné, horné a jedno vnútorné. V hornom vonkajšom vrecku mal poškodený mobil, ktorý obžalovaný odtiaľ vyťahol. Stál nad ním a stále si pýtal peniaze, poškodený mal z neho strach. Vrecká aj bundu mal poškodený zazipsované, obžalovaný mu bundu rozopol. Mobil mu obžalovaný zobral z vonkajšieho horného vrecka. Keď sa poškodený postavil zo zeme, obžalovaný bol už od neho asi 10 metrov, poškodený išiel za ním, aby mu vrátil telefón. Obžalovaný ho však vrátiť nechcel a ešte sa poškodeného spýtal, či chce dostať. Poškodený obžalovanému nič vulgárne ani neslušné nepovedal.

Vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný a poškodený poskytli 2 verzie priebehu skutku, bolo potrebné zamerať pozornosť jednak na vierohodnosť poškodeného a jednak na objektivizujúce dôkazy. Odvolací súd nezistil žiadne dôvody pre spochybňovanie vierohodnosti výpovede poškodeného H. G., ktorý opísal skutok konzistentne, logicky, pri opakovaných výpovediach základ skutku nemenil. V jeho výpovedi odvolací súd nezistil tendenčné a účelové tvrdenia, poškodený ani nemal dôvod o okolnostiach skutku klamať alebo ho skresľovať, do spáchania skutku s obžalovaným neprišiel do konfliktu, obžalovaného videl prvý raz v deň skutku. Určité odchýlky v jednotlivých výpovediach sa týkajú nepodstatných skutočností, a svedčia skôr o autenticite reprodukcie prežitých udalostí, strese a strachu, ktorý prežíval, než o vypovedaní nepravdy. Pokiaľ sa obžalovaný snažil spochybniť výpoveď poškodeného tým, že poškodený mal v prípravnom konaní tvrdiť, že mu obžalovaný odcudzil okrem mobilného telefónu aj

100 eur, odvolací súd uvádza, že uvedená skutočnosť z obsahu spisu nevyplýva. Poškodený nielen v prípravnom konaní, t.j. dňa 16.12.2020 pred vznesením obvinenia a po vznesení obvinenia dňa 25.06.2021, ale aj na hlavnom pojednávaní vypovedal rovnako, že žiadne peniaze u seba nemal, a obžalovaný mu odcudzil iba mobilný telefón z vrecka bundy. Odvolací súd preto konštatuje, že niet žiadnych rozumných dôvodov pre spochybňovanie pravdivosti výpovede poškodeného, ktorá okrem vlastnej presvedčivosti korešponduje s ďalšími dôkazmi, predovšetkým so znaleckým posudkom KEÚ PZ a so správou spoločnosti O2 Slovakia, s. r. o.

Na bunde poškodeného, a to v okolí vrecka na ľavom rukáve, na bežci zipsu na vrecku na ľavom rukáve a v okolí pravého dolného vrecka bola znaleckým skúmaním zistená DNA obžalovaného, pričom miesto nálezu DNA obžalovaného na bunde zodpovedá prehľadaniu vreciek obžalovaným za účelom získania peňazí, resp. mobilného telefónu. Skutočnosť, že mobilný telefón bol odňatý z dispozície poškodeného je potvrdená správou od spoločnosti O2 Slovakia, s. r. o., z ktorej vyplýva, že dňa 16.12.2020 bolo telefónne číslo poškodeného pozastavené.

Súd prvého stupňa sa dôsledne vysporiadal s obranou obžalovaného, preto je možné len súhlasiť so závermi súdu prvého stupňa o tom, že tvrdenia obžalovaného o snahe iba pomôcť poškodenému postaviť sa za tým účelom, aby sa mu poškodený ospravedlnil, sú nepravdivé. Miesto nálezu DNA obžalovaného v okolí vreciek bundy a na bežci zipsu vylučujú obranu obžalovaného, že jeho DNA sa na bundu poškodeného dostala pritom, ako sa snažil poškodenému pomôcť vstať. Nie je možné logicky vysvetliť, prečo by sa DNA obžalovaného nachádzala na týchto miestach, ak by skutočne obžalovaný chcel pomôcť poškodenému vstať tak ako tvrdil, t.j. že ho chytil niekde v strede bundy, možno za rukáv. Skutočnosť, že sa jeho DNA nenašla na iných miestach, nevyvracia, že sa obžalovaný dotýkal bundy poškodeného aj na iných miestach, keďže nemusel na základe rôznych faktorov zanechať biologickú stopu, preto uvedené nespochybňuje záver o vine obžalovaného.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa sa precízne vysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými okolnosťami a svoje dôvody podrobne rozviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku. Odvolací súd sa so skutkovými závermi i hodnotiacimi úvahami súdu prvého stupňa v celom rozsahu stotožnil, a poukazuje na argumenty súdu prvého stupňa bez potreby ich znova opakovať.

Odvolací súd ku skutkovým záverom uzatvára, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď neuveril obhajobe obžalovaného. Na základe vyššie rozvedených úvah s odkazom na úvahy súdu prvého stupňa ani odvolací súd nevzhladol žiadne rozumné pochybnosti o tom, že ku skutku došlo tak, ako je uvedené v napadnutom rozsudku, a to na základe vykonaného dokazovania, v rámci ktorého bolo vyprodukovaných dostatok dôkazov, ktoré preukazujú skutkový stav a jednoznačne usvedčujú z jeho spáchania obžalovaného E. W..

Krajský súd sa stotožnil aj s právnou kvalifikáciou konania obžalovaného. Súd prvého stupňa nepochybil, keď konanie obžalovaného právne kvalifikoval ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, pritom v odôvodnení podrobne rozobral objektívnu stránku tohto zločinu, poukázal na skutočnosti, ktoré mal nepochybne preukázané z vykonaného dokazovania a zhodnotil subjektívnu stránku trestného činu. V súlade so zákonom teda uznal súd prvého stupňa obžalovaného vinným zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona. Táto právna kvalifikácia zodpovedá výsledkom dokazovania, podľa ktorých obžalovaný po slovách adresovaných poškodenému „Nemáš peniaze?“, bránil poškodenému v odchode, začali sa spolu strkať a po páde poškodeného na zem, začal poškodenému prehľadávať vrecká, čomu sa poškodený bránil, avšak obžalovanému sa podarilo zobrať mu mobilný telefón, s ktorým odišiel, čím naplnil znaky skutkovej podstaty zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona.

Odvolací súd nevzhladol pochybenia ani vo výroku o treste napadnutého rozsudku. Súd prvého stupňa pri ukladaní trestu rešpektoval účel trestu uvedený v § 34 ods. 1 Trestného zákona, a jeho druh a výmeru určil v súlade s hľadiskami vyjadrenými v § 34 ods. 4 Trestného zákona.

Správne postupoval súd prvého stupňa, keď v súlade s § 38 ods. 2 Trestného zákona prihliadol na pomer a mieru závažnosti pohľadávacích a priťažujúcich okolností, a zistil, že u obžalovaného je daná jedna priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona spočívajúca v predchádzajúcom odsúdení. Ustanovenie § 37 písm. m) Trestného zákona umožňuje súdu na predchádzajúce odsúdenie

ako na prítiažujúcu okolnosť neprihliadnuť, avšak toto neprihliadnutie nesmie byť svojvoľné, ale musí vyplývať z povahy predchádzajúceho odsúdenia. V prejednávanej príhode odvolací súd nezistil žiaden dôvod, prečo by súd prvého stupňa nemal prihliadať na odsúdenie pre majetkovú trestnú činnosť. Poľahčujúce okolnosti odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa nezistil. Vzhľadom na prevahu počtu prítiažujúcich okolností v pomere 0:1, súd prvého stupňa v súlade s § 38 ods. 4 Trestného zákona zvýšil spodnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu na 4 roky a 8 mesiacov.

Správne súd prvého stupňa ustálil aj to, že žalovaný trestný čin obžalovaný spáchal vo viacčinnom súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, za ktorý bol uznaný vinným trestným rozkazom Okresného súdu Malacky sp.zn. 1T/107/2020 zo dňa 18.12.2020, právoplatným dňa 01.01.2021. K prečinu krádeže došlo dňa 25.06.2020 a žalovaný trestný čin bol spáchaný dňa 16.12.2020. V časovom úseku medzi nimi nedošlo k vyhláseniu žiadneho odsudzujúceho rozhodnutia, ktoré by súbeh trestných činov prerušilo, a teda súd prvého stupňa nepochybil, keď ukladal súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona, za oba uvedené trestné činy. Podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona súd prvého stupňa správne zvýšil hornú hranicu trestnej sadzby prísnejšieho zákonného ustanovenia zbiehajúcej sa trestnej činnosti, ktorým je § 188 ods. 1 Trestného zákona (3 až 8 rokov), o jednu tretinu na 10 rokov a 8 mesiacov.

Uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody je u obžalovaného E. W. odôvodnené trestnou sadzbou a zodpovedá zákonným kritériám ukladania trestov uvedených v § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, pričom súd prvého stupňa ani nemal možnosť ukladať iný ako nepodmienečný trest odňatia slobody z dôvodu, že súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozhodnutím, ktorý bol v tomto prípade nepodmienečný.

Aplikujúc kritériá a zásady pre ukladanie trestov vyjadrené v citovaných ustanoveniach Trestného zákona aj odvolací súd dospel k záveru, že na splnenie preventívneho, výchovného i morálneho účelu trestu postačí uloženie trestu odňatia slobody na spodnej hranici upravenej trestnej sadzby vo výmere 4 roky a 8 mesiacov. Takýto trest odňatia slobody je individualizovaný a odráža okolnosti na strane obžalovaného, mieru jeho zavinenia a celkové okolnosti spáchania trestného činu. Zákonu zodpovedá aj výrok o zrušení výroku o treste trestného rozkazu Okresného súdu Malacky sp.zn. 1T/107/2020 zo dňa 18.12.2020, ako aj ďalších obsahovo nadväzujúcich rozhodnutí, ktoré zrušením stratili podklad.

Obžalovaný E. W. nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním prejednávanej trestnej činnosti vo výkone trestu odňatia slobody uloženého pre úmyselný trestný čin, preto výrok o jeho zaradení do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zodpovedá zákonu.

Zákonu zodpovedá aj výrok napadnutého rozsudku o odkázaní poškodeného s nárokom na náhradu škody na civilný proces, keďže nebol daný dostatočný podklad pre priznanie nároku.

Odvolací súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu či zrušenie ktoréhokoľvek z výrokov napadnutého rozsudku, preto odvolanie obžalovaného E. W. ako nedôvodné v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.